

Cornelia Hedigers
striptease van prentjes

TEKST AN OLAERTS BEELD CORNELIA HEDIGER

Cornelia Hediger is een Zwitserse fotografe met een appartementje in New York. De huurwaarborg daarvan is ze wellicht kwijt. Omdat ze thuis decors bouwt, de muren overschildert naargelang het verhaal dat ze in de kop heeft. Haar nieuwe fotoreeks heet *Doppelgänger* en is een striptease van prentjes. Welkom in het negendelige avonturenkabinet van Cornelia Hediger, daar waar fantasie geen kleren aan heeft.

Vroeger maakte Cornelia Hediger vaak foto's bij een ander. Het was nauwelijks een plezier om haar op bezoek te krijgen. Ze sleurde met de meubels, haalde ieders inrichting overhoop. Maar intussen is ze ermee gestopt. Omdat ze het prettiger vindt om alleen haar dubbelgangers mee op avontuur te nemen.

Het zijn vermoeiende reizen, die van Cornelia Hediger. Omdat ze per se zélf de bestemming wil bouwen. Prentje per prentje. Het mens holt zich een ongeluk, telkens op en neer tussen de foto en de fantasie. Ze steekt een schop in het moment en graaft haar onderbewustzijn bloot. *Doppelgänger* is een pelgrimstocht in eigen hoofd. Want voor de goede orde, er staat maar één mens op de foto en dat is Hediger zelf. Ze zit op de bank. Ze ligt in zetel. Ze vraagt om te zwijgen. En ze vraagt of alles goed is? Het antwoord is twijfelachtig. Tenslotte ligt het tapijt scheef, is het bankstel lelijk en kijk je Hediger, onder haar rok, recht in het donkere kruis. Gelijkaardig is er een tafereel met een stalen bed. De fotografe ligt onder de spreij en hoort iets. Bijvoorbeeld dat er iemand onder het bed zit: zichzelf, bloot. Verder wordt ze langs de zijkant belaagd door nog een dubbelganger. Om de heikele toestand helemaal op de foto te krijgen heeft ze het bed uitgeschoven. Hetzelfde gebeurt met de bankstellen. Ze

hebben allemaal dubbel zoveel kussens als normaal. Het is precies of Cornelia Hediger met een halve toverspreuk wil veranderen in een prinses op de erwt.

De slimste van alle Cornelia's

De foto's van Cornelia Hediger zijn een concentraat van sprookjes. Ze zitten vast in het moment waar het misloopt. Zonder zicht op een goede fee. Het probleem is sprookjesachtig, maar van de goede afloop is geen spoor. De fotografe ligt dood op de grond, van kant gemaakt door haar tweede ik die kijkt alsof ze heus niks verkeerd heeft gedaan. Want op dat moment gaat de deur (met wel vijf sloten) open en komt de derde dubbelganger binnen, een type mét een net jasje en een bril, duidelijk de slimste van alle Cornelia's. Daar stopt het verhaal. De foto is een kastje met zes lades en eentje te weinig, waardoor de hommeles in het hoofd van de fotograaf voor altijd blijft duren. Tenzij de slimste van alle Cornelia's de deur vijf keer op slot draait en vergeet wat ze heeft gezien. Het is gelijk de ijsberg van Freud, tien procent Ich is al moeilijk genoeg. Behalve voor de fotografe. Zij gaat onverdroten bij haar dubbelgangers op visite, ook al is het met de dubbelgangers altijd wat en blijft de toeschouwer met alle ongemakken achter.

Cornelia Hediger vertikt het om met een oplossing voor de dag te komen. Nochtans is zij de baas, gezuster Bromm in het sprookjesbos. Zij bedenkt de verhalen, klasseert de bestemmingen in de ladekast, doet het licht aan en uit, en duwt op de knopjes. En dat is eigenlijk wel leuk. Want in een toverbos hebben mooie meisjes meestal niks te zeggen. Ze poetsen in paddestoelenhuisjes, laten zich besodemieren door groene kikkers, laten hun happy end afhangen van malle prinsen en staan te jammeren onder het kruis. Alleen heksen en boze stiefmoeders hebben nog wel eens een vinger in de pap. Cornelia ontsnapt aan het versleten verhaal door iedereen tegelijk te zijn, zeven dwergen, heldin en boswachter. Het staat vast op een vergeten briefje in een verborgen schuiflade:

Ik ben een God in 't diepst van mijn gedachten,
En zit in 't binnenst van mijn ziel ten troon
Over mij zelf en 't al, naar rijksgeboën
Van eigen strijd en zege, uit eigen krachten.

■

